

VIŠNJA IN POČENO VEDRO

Avtorica: Petra Špehar - Ilustracije: Gabrijel Vrhovec

V Sloveniji leži starodavno mesto Višnja Gora. Tam stoji zelo stara hiša. Včasih je bila v njej šola, danes pa je to posebna hiša. Sedaj se imenuje Hiša kranjske čebele, v njej pa stanuje čebela Višnja.

To je posebna čebela. Naj vam jo predstavim. Med ostalimi kranjskimi čebelami izstopa zaradi velikih modrih očal. Vsi mislijo, da ne vidi dobro, a v resnici je prav nasprotno, z očali vidi odlično! Prav tako vsi mislijo, da je dobila ime po Višnji Gori. Toda ne, tako se imenuje zaradi višnjeve barve las. Obute ima oranžne superge, vendar so oranžne zaradi cvetnega prahu. Kakšne barve so v resnici, ne ve nihče.

Med vsemi čebelami ravno ona nabere največ medu. In vse je kazalo, da bo tudi danes tako. Pred Hišo kranjske čebele stojijo tri mogočna drevesa, lipa in dva kostanja, in zaradi kratke poti na pašo si je Višnja mislila: »Delo bo hitro opravljeno.« Pridno je nabirala medicino in tako je bilo njeno vedro vse težje in težje. Dokler ...

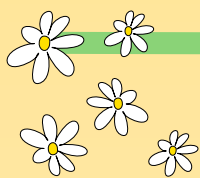
POK!!! Ššššš ... TRESK!!! Zaradi teže se je vedru snel ročaj in padlo je na edini kamen daleč naokrog. Priletelo je prav na rob in v njem je zazijala velika razpoka. Višnjo je zaskrbelo, odletela je navzdol in na tleh zagledala razlito medicino, v vedru pa veliko luknjo. Zelo se je razžalostila. Prej se ji je že zazdelo, da bo popravilo hitro opravljeno, a sedaj je spoznala veliko težavo. Ročaj bi že zataknila nazaj na vedro, za luknjo pa ni imela rešitve. Zastokala je, se usedla in ni vedela, kaj bi naredila. Šlo ji je na jok.

Malce stran od nje, na desni strani, se je po hrano na bližnji vrt odpravljajal polžek. Prilezel je do obupane čebele Višnje in rekel: »Joj, joj, joj, kakšna luknja!« Višnja je odvrnila: »Res je velika!« Skupaj sta jo premerila in se ji čudila.

»Le kako bom to zakrpala!« je vzdihnila Višnja. Polžek ji je predlagal, naj luknjo preprosto zamaši z voskom. Višnja pa mu je rekla: »Veš, polžek, toplo sonce bi vosek stopilo in med lêtom bi vsa medicina stekla ven. Lahko poskusim s propolisom. Vedro bo tako sicer spet celo, a popravilo ne bo šlo tako hitro, vsekakor ne bo nared danes. Počakati bom morala, da se vse skupaj posuši in strdi.«

Oba sta strmela v luknjo. In polžek je dobil idejo. »Jaz ti posodim hiško! Vanjo boš lahko spravila veliko medicine.«

»Prav, polžek! Jaz pa ti za ta čas posodim svoje vedro,« se je razveselila Višnja. Polžek je imel prav. V njegovo hiško je šlo res veliko medicine. Zaradi obilne kostenjeve paše je Višnja hitro opravila nalogo za tisti dan. Satne celice v panju je napolnila do vrha – hrane za lačne ličinke bo dovolj.

Ko je polžku vrnila hiško, je bila ta drugačna. Zaradi cvetnega prahu kostenja je bila videti zlata, na soncu je naravnost žarela. Že od daleč je pritegovala poglede: opazili so jo vsi polži v Višnji Gori in našemu polžku so zavidali.

Čebela Višnja je bila prijatelju zelo hvaležna za pomoč. Hotela se mu je oddolžiti. Polžek pa ni imel nobene posebne želje. Višnja je tako pomislila, da bi se mu zahvalila z nečim, česar polžki ne znajo narediti. Dobila je krasno idejo: »Polžek, po zraku te bom popeljala čez vso Višnjo Goro!«

»Uiiii, a čisto zares?« je bil navdušen polžek. Ideja mu je bila res všeč. Višnja ga je torej trdno prijela za hiško in poletela sta nad stari grad, do katerega sam prej še nikoli ni prilezel. Švignila sta do mestnega bazena, vse do Starega trga, mimo cerkve sv. Tilna in od tam naprej med drevesi do izvira potoka Kosca. Polžek je kar zadrževal dih. Zdaj sta že letela nad staro železniško postajo, nad streho nove osnovne šole in mimo velikih vrat stare turjaške sodnije, mimo Pulferturna, nekdanjega obrambnega stolpa, in že je čebela Višnja brenčala mimo zvona mestne cerkve sv. Ane. Žejo sta si pogasila pri Valvasorjevem vodnjaku in slednjič pristala pred Hišo kranjske čebele. Polžek je v eni uri videl več, kot višnjanski polži sicer vidijo v vsem svojem življenju.

Veste, dotlej ni še nihče videl letečega polža. Višnjani ne govorijo radi o njem, da jih ne bi imeli za neumne. Z zlato polžjo hiško se pa še danes radi hvalijo.

Čebela Višnja si je po napornem dnevu oddahnila. Čeprav je na začetku slabo kazalo, se je na koncu vse dobro izteklo. Če se ji mudi pri delu, pa si hiško še danes kdaj izposodi.

